Курантів замовкає тоскний хрип
І туркіт горлиці в розколині бійниці,
І кронам довисотніх гордих лип
Досвітній сон медово й мирно сниться.

Натхненна ґотика прадавнього костела
В пориві в небо завмира стрімкім
Над мертвим бруком площ, де ніч магічно стеле
Непевних тіней чародійний дим.

Мандрівче, знов сновидою тобі
Минати браму, де не крочить варта,
Де невість ким, як давній дар добі,
До ґрат прикована іржава алебарда.

В утробі ще приречено, мабуть,
Чужих доріг лічити трудні милі,
Та ще й благословляти цю далеку путь
І дякувать за милості немилі.

Не дні — роки роковані — чи це ви
Покута за гріхи звабливих душ?
Десь сяєво Дніпра і вітер чебрецевий,
Та шлях твій у чужинну древню глуш.